

Sygn. akt VI P 840/14 Pm

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Niemyjska – Wakieć

Protokolant: protokolant sądowy Monika Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2015r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – Komendy Wojewódzkiej Policji w G.

przeciwko J. R.

o odszkodowanie,

oddala powództwo

Sygn. akt VI P 840/14/Pm

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa Komenda Wojewódzka Policji w G. pozwem z dnia 19 sierpnia 2014 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego J. R. kwoty 2796,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami zastępstwa prawnego i kosztami postępowania.

pozew – k. 2-4

Sąd Rejonowy (...) w G. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt (...) z dnia 18 września 2014 roku nakazał pozwanemu J. R. zapłatę Skarbowi Państwa – Komendzie Wojewódzkiej Policji w G. kwotę 2796 zł tytułem odszkodowania za szkodę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniesienie w tym terminie sprzeciwu.

nakaz zapłaty – k. 14

Pozwany J. R. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, jednocześnie wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda ma rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

sprzeciw – k. 19-21

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Pozwany J. R. w okresie od 01 grudnia 2005 roku do dnia 27 listopada 2006 roku pełnił kandydacką służbę w Oddziale Prewencji Policji w W..

dowód: świadectwo pracy k. 3 a rozdział III akt osobowych

Do służby w Policji w Komendzie Wojewódzkiej Policji w G. pozwany został przyjęty z dniem 19 lutego 2007 roku.

dowód: rozkaz personalny nr (...) rozdział III akt osobowych pozwanego

Pozwany J. R. w okresie od 06 marca 2007 roku do dnia 25 maja 2007 roku odbył podstawowe szkolenie zawodowe dla policjantów, którzy odbyli służbę kandydacką.

W trakcie szkolenia zawodowego podstawowego dla policjantów, którzy odbywali służbę kandydacką program nie zawierał treści związanych z wprowadzaniem danych o utracie dokumentu tożsamości., a ograniczały się wyłącznie do tematyki wykonywania w systemie sprawdzeń.

dowód: świadectwo ukończenia szkolenia zawodowego – k. 8 rozdział III akt osobowych pozwanego, informacja – k. 92

Decyzją nr (...) Komendanta Głównego Policji z dnia 19 marca 2008 roku (...) System (...) – był funkcjonującym od dnia 1 stycznia 2003r. zestawem centralnych zbiorów informacji zawierających informację m.in. o rzeczach (przedmiotach) z wyjątkiem zwierząt związanych z wydarzeniami – przestępstwami ściganymi z oskarżenia publicznego, utraconych w wyniku wykroczenia posiadających cechy trwale w postaci numeru umożliwiającego ich jednoznaczny identyfikację.

W decyzji wskazane zostało, że przed podjęciem czynności służbowych należało każdorazowo sprawdzić, czy w odpowiednich zbiorach (...) znajdują się informacje o utraconych rzeczach i numerze identyfikującym. Sprawdzenie winno zostać dokonane bezpośrednio w zbiorach (...) lub przez zgłoszenie zapytania na odpowiednim formularzu, ze wskazaniem konkretnego powodu sprawdzenia.

W odniesieniu do każdej operacji przetwarzania informacji w (...) rejestrować należało: datę oraz godzinę rozpoczęcia i zakończenia operacji przetwarzania informacji, identyfikator kadrowy i numer PESEL osoby dokonującej operacji przetwarzania informacji, zakres danych, do których miała dostęp osoba dokonująca operacji przetwarzania informacji, rodzaj zmian wprowadzanych do (...) oraz dane o wykonywanych wydrukach, dane identyfikujące osobę zlecającą operację przetwarzania informacji, cel lub powód dokonania operacji przetwarzania informacji.

Przełożony był zobowiązany do dokonywania bieżącej weryfikacji uprawnień nadanych w (...).

W przypadku stwierdzenia przez (...) Policji rozbieżności polegającej na posiadaniu kilku identyfikatorów kadrowych przez jedną osobę, posługiwania się jednym identyfikatorem przez kilka osób lub stwierdzenia rozbieżności pomiędzy wnioskowanym zakresem uprawnień a zadaniami służbowymi realizowanymi przez policjanta lub pracownika jednostki organizacyjnej (...) Policji przekazuje wniosek przełożonemu celem weryfikacji z jednoczesnym poinformowaniem Dyrektora (...) Policji o stwierdzonych rozbieżnościach.

dowód: decyzja nr (...) (...) – k. 40-44

W dniu 1 sierpnia 2008 roku pozwany decyzją Komendanta Wojewódzkiego Policji w G. uzyskał upoważnienie do dostępu do krajowego systemu informatycznego (...) oraz wykorzystania danych (...) dla policjantów i pracowników jednostek organizacyjnych Policji.

dowód: upoważnienie – k. 35 rozdział III akt osobowych pozwanego

Pozwany J. R. w dniu 01 grudnia 2010 roku zapoznał się z treścią materiałów szkoleniowych z zakresu bezpieczeństwa i ochrony danych wykorzystywanych przez Krajowy System Informatyczny.

dowód: oświadczenie – k. 63

Od dnia 15 lutego 2011 roku powód powierzył czasowe pełnienie obowiązków służbowych na stanowisku służbowym referenta Zespołu (...) i (...) Policji w P..

dowód: rozkaz personalny – k. 85 rozdział III akt osobowych pozwanego

Postanowieniem z dnia 05 lipca 2011 roku pozwany J. R. wszczął dochodzenie w sprawie zaistniałej w dniu 5 czerwca 2011 roku kradzieży na szkodę G. K. w sprawie sygn. akt(...) m.in. dowodu osobistego, gotówki w kwocie 700 zł, prawo jazdy, karty kredytowej (...). Do przestępstwa kradzieży doszło na giełdzie w P., pokrzywdzona była z E., przestępstwo zgłosiła w E., gdzie mieszkała. Tam przyjęto zgłoszenie i przekazano je według właściwości miejscowej do P..

dowód: zawiadomienie o przestępstwie – k. 2-3 postanowienie w sprawie (...) – k. 7 akt dochodzenia, notatka urzędowa k. 1 akt dochodzenia

Zasadą jest, iż zastrzeżenia dowodu osobistego, czy innego dokumentu tożsamości, utraconego w wyniku przestępstwa, dokonuje się od razu, przy pierwszej czynności. Zasadą jest, iż to dyżurny, przyjmujący zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, tego dokonuje.

Pod koniec miesiąca w komisariatach podejmowane są zwiększone wysiłki by pozamykać sprawy, które nadają się do zakończenia w danym miesiącu. Jest to wymagane ze względów statystycznych. Z uwagi na dużą ilość spraw w komisariacie, w takich sytuacjach wszyscy pomagają sobie wzajemnie w wykonywaniu czynności które można zakończyć w danym miesiącu statystycznie, niezależnie od tego, w czym referacie jest dana sprawa.

Zazwyczaj naczelnik, zastępca naczelnika, komendant, zastępca komendanta chodzili po pokojach i pytali się jaka jest sytuacja, ile spraw nadaje się do zakończenia. Wtedy zabierano część spraw i przydzielano komuś innemu.

Gdy była pilna sytuacja, zawsze naczelnik mógł wejść do pokoju i wyjąć akta z szafy.

Grafik służbowy nie pokrywał się ze stanem faktycznym, różnił się z listą obecności, która przedstawiała kto faktycznie pełnił służbę.. Jeśli funkcjonariusze policji podpisywali się na liście obecności to wykonywali czynności służbowe.

dowód: zeznania pozwanego J. R. – k. 119-120 (00:46:07-01:01:34 – k. 121 CD, zeznania świadka P. F.– k. 117-119 (00:07:45 00:42621 – k.121CD)

W dniu 20 października 2011r. pozwany J. R. skontaktował się z pokrzywdzoną, która wyjaśniła okoliczności kradzieży portfela, jednak nic nie powiedziała o tym, że dokumenty z portfelem, bez pieniędzy, ostatecznie po około 1,5 mca odnalazły się w S. i zostały przekazane do E., gdzie portfel odebrała, a dokumentów już nie, bo miała wyrobione nowe. Informacji o znalezieniu portfela oraz o nieodebraniu dokumentów nie przekazano komisariatowi w P..

W dniu 21 października 2011 roku służbę pełnił powód w godzinach 12:00-20:00. W tym też dniu pracował M. K., który wydał decyzję w przedmiocie umorzenia postępowania przygotowawczego.

W dniu 21 października 2011 roku asp. sztab. M. K. postanowieniem w sprawie sygn. akt (...) umorzył dochodzenie w sprawie kradzieży w dniu 5 czerwca 2011 roku w P. na terenie Giełdy (...) portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 700 zł, dowodu osobistego na nazwisko G. K., prawa jazdy na nazwisko G. K., kart kredytowych (...) na nazwisko G. K. przy łącznej kwocie strat na kwotę 900 zł na szkodę G. K.tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z powodu nie wykrycia sprawcy.

W tym też dniu na loginie zarejestrowanym na użytkownika P. F. dokonano zastrzeżenia w systemie (...) jak i (...) dowodu osobistego G. K. o numerze (...) jako dokumentu utraconego. Był to tymczasem dokument nowy, wyrobiony po przestępstwie.

Pozwany J. R. w październiku nie dysponował swoją kartą dostępu do systemu (...).

P. F. zostawiał swoją kartę dostępu do (...) przy swoim komputerze – każdy z funkcjonariuszy mógł skorzystać z niej gdy potrzebował dostępu do systemu. Nie tylko pozwany J. R. korzystał z loginu P. F., ale każdy wg potrzeby.

dowód: postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie sygn. akt (...) akta dochodzenia, Centralna Ewidencja Ludności – k. 36-37, sprawdzenie w (...) k. 38-39, print screen – k. 83-85, zeznania świadka P. F. – k. 117-119 (00:07:45 -00:42:21 – k.121CD, zeznania pozwanego J. R. – k. 119-120 (00:46:07-01:01:34 – k. 121 CD, notatka k. 12 akt dochodzenia, grafik. K. 34,

Pozwany J. R. w okresie od stycznia do września 2011 roku zarejestrował 117 wszczęć i 93 zakończeń spraw. Do prowadzenia w miesiącu październiku 2011 roku pozostało 24 spraw. W październiku 2011 roku pozwany zarejestrował 13 wszczęć i 254 zakończonych postępowań, 12 pozostało do prowadzenia w listopadzie 2011r.

Z poprzedniego okresu statystycznego w miesiącu październiku 2011 roku pozostało 300 spraw do prowadzenia przez KPP P., gdzie wszczęto 162 postępowania i zakończono 219.

dowód: notatka urzędowa – k. 64

W dniu 1 grudnia 2012 roku pozwany J. R. odebrał swój identyfikator (...) wraz z kodem (...), uprawniający do dostępu do systemu (...).

dowód: pokwitowanie – k. 33

Z dniem 31 marca 2012 roku pozwany został zwolniony z zajmowanego stanowiska i z dniem 1 kwietnia 2012 roku przeniesiony na własną prośbę do dalszego pełnienia służby w Komendzie Miejskiej Policji w L..

dowód: rozkaz personalny – k. 101 rozdział III akt osobowych pozwanego

W dniu 20 października 2012 roku o godzinie 09:50 do kontroli granicznej na odlot samolotu rejsowego nr rejsu (...) relacji G. – B. zgłosiła się G. K.. W trakcie kontroli granicznej ustalono, iż dowód osobisty, jakim posługiwała się G. K.o nr (...) jest zastrzeżony w systemie (...) oraz (...) jako utracony. Podróżnej przerwano podróż w celu potwierdzenia aktualności czynności zleconych. Po konsultacji telefonicznej z Dyżurnym Komendy Powiatowej Policji P. od podróżnej pobrano oświadczenie w celu wyjaśnienia okoliczności, które ewentualnie wskazałyby przyczynę, dla której jej dowód osobisty widnieje ww. bazach jako utracony.

W trakcie przeprowadzanej kontroli granicznej G. K. złożyła oświadczenie, w którym wskazała, że około 1,5 roku wcześniej zostały skradzione jej dokumenty na terenie giełdy w P.

Z uwagi na późne stawienie się do kontroli granicznej i konieczność przeprowadzenia czynności wyjaśniających z realizacji zlecenia G. K. nie zdążyła na planowany odlot do B..

dowód: informacja Placówki Straży Granicznej w G. – R. – k. 8, wezwanie – k. 9, oświadczenie – k. 109

Sąd Rejonowy(...) w Gdańsku wyrokiem z dnia 19 marca 2013 roku w sprawie sygn. akt (...) zasądził od Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji w P. na rzecz G. K. kwotę 2450 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz koszty sądowe w wysokości 123 zł.

dowód: wyrok Sądu Rejonowego w sprawie sygn. akt (...)

Z uwagi na zaistniałą sytuację zostało wszczęte przez powoda postępowanie wyjaśniające, w trakcie którego ustalono, że wyznaczonym przez Naczelnika Wydziału Kryminalnego i Dochodzeniowo – Śledczego do prowadzenia postępowania został pozwany J. R..

W trakcie postępowania wyjaśniającego aspirant P. F. sporządził notatkę w której wskazał, iż w oparciu o analizę grafiku i z systemów informatycznych zastrzeżenia dowodu osobistego dokonanego w dniu 21 października 2011 roku o godzinie (...) (...) K., dokonał pozwany, który był w tym dniu w pracy. P. F. nie badał dokładnie tej informacji, nie sprawdzał np. czy wpisu mógł dokonać M. K., który umorzył postępowanie w tej sprawie tego samego dnia, choć

w grafiku nie figurował, w dniu w którym postępowanie zostało zakończone wydaniem postanowienia o umorzenia dochodzenia wobec niewykrycia sprawcy czynu zabronionego. P. F. sporządzając notatkę bardziej był zainteresowany tym, żeby odsunąć od siebie podejrzenia, by siebie chronić, niż tym, by ustalić ponad wszelką wątpliwość kto dokonał zastrzeżenia. Ułatwiał mu to to fakt, iż pozwany nie był już funkcjonariuszem tego komisariatu, więc pozwalało na uniknięcie odpowiedzialności dyscyplinarnej i majątkowej zatrudnionych w nim funkcjonariuszy.

dowód: notatka służbowa – k. 31, , notatka służbowa – k. 32, zeznania świadka P. F.– k. 117-119 (00:07:45, 00:42:21 – k.121CD)

Zgodnie z protokołem szkody nr (...) z dnia 30 października 2013r. wysokość szkody wyniosła 2796,00 zł. Składały się na nią koszt utraconego biletu oraz koszt sprawy o odszkodowanie od Komendy. Kwota ta została wypłacona poszkodowanej przez Komendę Wojewódzką Policji w G..

Osobą odpowiedzialną za szkodę został wskazany pozwany J. R. na podstawie notatki P. F...

dowód: protokół szkody – k. 12

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił zasadniczo w oparciu o zgromadzoną w sprawie dokumentację, poza przedłożonymi do akt sprawy planami służbowymi pracy, a także zeznaniami powoda i świadka P. F..

Sąd oparł się też na aktach osobowych pozwanego na okoliczność przebiegu jego zatrudnienia oraz aktach dochodzenia w sprawie kradzieży portfela G. K., na okoliczność przebiegu prowadzonego postępowania.

W ocenie Sądu zeznania powoda uznać należało za wiarygodne, albowiem były one spójne, konsekwentne i korespondowały ze zgromadzonymi dokumentami z dokumentów uznanymi za wiarygodne. Powód zaprzeczył, by dokonywał czynności zastrzeżenia dowodu osobistego G. K..

W ocenie Sądu orzekającego przedłożone do akt sprawy plany służby nie mogły stanowić wiarygodnego materiału dowodowego. Wskazać bowiem należy, iż w dniu 21 października 2011 roku, a więc w dniu wydania postanowienia o umorzeniu postanowienia przez M. K. – zgodnie z przedłożonymi planami służby nie był on obecny w pracy. Tylko lista obecności przedstawiała rzeczywiste dni pracy funkcjonariusz, niestety jest ona niekompletna i nie wynika z niej jacy inni funkcjonariusze byli jeszcze w godzinach 12-20 dnia 21 października 2011r. w pracy, w szczególności, czy był w tych godzinach M. K., który tego samego dnia wydał postanowienie o umorzeniu postępowania.

Uzyskanie tego dowodu okazało się niemożliwe z uwagi na okres archiwizacji dokumentów z upływem czasu.

Zeznania świadka P. F. Sąd uznał za wiarygodne, przy czym miały one zasadnicze znaczenie w sprawie. Przede wszystkim świadek potwierdził, iż w trakcie powstępowania wyjaśniającego z uwagi na wszczęcie postępowania przez pozwanego jak również i to, że zakończył on służbę w KPP P. wskazano jego jako odpowiedzialnego za błędne zastrzeżenie dokumentu tożsamości, na podstawie tylko pobieżnej analizy dokumentacji i danych z systemu, by uchronić obecnie pracujących. Świadek wskazał bowiem wprost, iż nie sprawdzał, czy M. K., który tego dnia dokonał umorzenia postępowania, mógł zastrzec dowód osobisty G. K., sporządził tę notatkę bardziej, by chronić siebie, z uwagi, iż to na jego hasle dostępu dokonano zastrzeżenia dowodu osobistego G. K..

Przechodząc do rozważań prawnych wskazać należy, iż zgodnie z treścią ustawy z dnia z dnia 7 maja 1999 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Służby Celnej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego (t.j. Dz.U.2015.620) funkcjonariusz, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków służbowych

ze swojej winy wyrządził szkodę w mieniu, o którym mowa w art. 1 ust. 1, ponosi odpowiedzialność majątkową w granicach rzeczywistej straty i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, chociażby wynikająca z niego szkoda powstała po rozwiązaniu stosunku służbowego (art. 2).

Zgodnie z art. 3 ww. ustawy organy lub jednostki, o których mowa w art. 1 ust. 1, obowiązane są wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność funkcjonariusza oraz wysokość wyrządzonej szkody.

Funkcjonariusz odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną nieumyślnie jest obowiązany do zapłaty odszkodowania w wysokości wyrządzonej szkody, jednak odszkodowanie nie może przewyższać kwoty trzymiesięcznego uposażenia przysługującego funkcjonariuszowi (art. 6 ust. 2).

W razie wyrządzenia szkody osobie trzeciej przez funkcjonariusza przy wykonywaniu obowiązków służbowych, wyłącznie obowiązany do naprawienia szkody, na zasadach określonych przepisami Kodeksu cywilnego, jest Skarb Państwa reprezentowany przez organ lub jednostkę, o których mowa w art. 1 ust. 1, w których funkcjonariusz pełnił służbę w chwili wyrządzenia szkody (art. 9).

W myśl art. 13 ust. organ lub jednostka, o których mowa w art. 1 ust. 1, po stwierdzeniu zaistnienia szkody, podejmuje niezwłocznie czynności w celu wyjaśnienia okoliczności i przyczyn jej powstania, ustalenia wysokości szkody oraz osób za nią odpowiedzialnych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, że jednostka Skarbu Państwa poniosła szkodę w postaci zapłaty odszkodowania G. K. za błędne zablokowanie dowodu osobistego, który uniemożliwił jej wylot z kraju w dniu 22 października 2012 roku. Zastrzeżenie w dniu 21 października 2011r. dochodu, który widniał w systemie, było błędne, bowiem nie zauważono, iż jest to dokument wydany już po dacie przestępstwa, po utracie dowodu skradzionej. To ten pierwszy dowód, skradziony dnia 7 5 czerwca 2011r. powinien być zastrzeżony.

Zdaniem Sądu orzekającego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie wykazał jednak w sposób wymagany prawem, iż to pozwany J. R. dokonał przedmiotowego wpisu w systemie (...). Nie ma takiego dowodu, który pozwoliłby na jednoznaczne ustalenie, iż to właśnie pozwany zablokował dowód osobisty G. K..

Strona powodowa powołała się na notatkę służbową P. F., który wskazał właśnie pozwanego jako osobę odpowiedzialną za przedmiotowy wpis, przy czym określił to w ten sposób (por. karta 32), że wszystko „wskazuje na to”, że to właśnie pozwany na loginie jego dokonał zablokowania. Były to zatem tylko wskazania, przypuszczenia, wnioski świadka, nie zaś okoliczności faktyczne ustalone w sposób stanowczy.

Podkreślenia wymaga, iż świadek P. F. słuchany przed Sądem wskazał, że nie dokonywał on dokładnej analizy sprawy. Nie sprawdzał na przykład tego, że tego samego dnia postanowienie o umorzeniu postępowania robiła inna osoba, co budzi wątpliwości, dlaczego to właśnie pozwany miałby dokonać tylko blokady dowodu osobistego podczas gdy inna osoba wydawała postanowienie o zamknięciu dochodzenia w tej sprawie. Wątpliwości te są uzasadnione albowiem jak wskazał powód ale i świadek na koniec miesiąca trzeba było szybko zamykać sprawy w celach statystycznych, a funkcjonariusze pomagali sobie nawzajem, czasami przełożeniu dzielili sprawy, kto co kończy, niezależnie od tego, czyj to referat. Stąd, w tych okolicznościach M. K. wydawał postanowienie w sprawie, która nie była w jego referacie. Zdaniem Sądu doświadczenie życiowe uczy, iż osoba zamykająca dochodzenie dokonuje wszystkich czynności z tym związanych, że pracownicy dostają sprawy do zakończenia i robią w nich co trzeba, by już do nich nie wracać, by móc je odłożyć do zakończonych. Z niczego nie wynika, by pozwany wykonywał jakieś czynności przy tej sprawie, której akta dostał do wykonania tego dnia ktoś inny (M. K.!). Podkreślenia wymaga, iż z zeznań świadka wynika, iż wychodząc do domu zostawił swoją kartę dostępu do systemu przy swoim komputerze, tak by każdy, kto potrzebuje, mógł z niego korzystać.

Nadto świadek P. F. zapytany na rozprawie czy dokonał wyjaśnień czy to M. K. nie dokonał przedmiotowego wpisu, wskazał, że nie (00:26:47-00:26:53).

Nadto przyznał, iż notatkę pisał bardziej w tym celu, by odsunąć podejrzenia od siebie (w końcu to na jego loginie zastrzeżono dowód) co oznacza, iż celem miał na celu ochronę swojej osoby (00:26:58: „pisałem to bardziej po to by siebie chronić”) i innych pracujących w placówce, a samo wskazanie pozwanego było najprostsze, bowiem J. R. już w tym czasie pełnił służbę w innej jednostce policji.

Nadto wskazać należy, iż zgodnie z przedłożonymi grafikami pracy M. K. w tym dniu nie był wskazany jako osoba pełniąca obowiązki służbowe, a mimo to był przecież w pracy i wydał postanowienie w sprawie (...). Powyższe oznacza, iż postępowanie wyjaśniające nie było przeprowadzone wystarczająco dokładnie, wnioski oparto o notatkę P. F., który nie zbadał wszystkich okoliczności sprawy i nie był zainteresowany tym, by ustalić winnego, a tym, by z siebie zdjąć odpowiedzialność. Gdy zatem stwierdził, że zarejestrowano utratę dowodu o 19, gdy on już wyszedł z pracy, to nie wnikał szczegółowo co był o dalej, tylko założył, iż dokonał tego powód, który został w pracy. Nie dokonał jednak analizy wszystkich okoliczności sprawy, a mianowicie tego, iż dnia 21 października 2011r. sprawę do zakończenia przydzielono M. K..

Wskazać także należy, iż nielogicznym, zdaniem Sądu, jest przyjęcie przez powoda, iż jedna osoba dokonywała zamknięcia formalnego dochodzenia a inna zastrzeżenia dokumentu tożsamości. Doświadczenie życiowe uczy, iż kiedy zamyka się sprawę to robi się to tak, by nie wracała ona, by nie zajmowała w sposób zbędny czasu, by móc ją odłożyć na półkę do zakończonych itp. Bardziej efektywnie jest (a pamiętać należy iż funkcjonariusze działali w pośpiechu starając się zakończyć jak najwięcej spraw w czasie pozwalającym wysłać je przed końcem miesiąca do zatwierdzenia) gdy jedna osoba kończy sprawę, to robi przy niej co trzeba, nie przekazuje się akt do dokończenia innej osobie, która w tym czasie zajmuje się zamykaniem innej sprawy. Takie działania wprowadzałyby chaos. Dlatego bardziej prawdopodobne jest, iż ta osoba, która umarzała podstępowanie, wykonała wszystkie czynności kończące tego dnia.

W ocenie sądu obciążenie funkcjonariusza nie może nastąpić tylko na podstawie ustalenia na podstawie niekompletnych danych, iż teoretycznie mógł to być on, bo w tej godzinie był w pracy.

Zgodnie z treścią art. 3 ustawy, organy lub jednostki, o których mowa w art. 1 ust. 1, obowiązane są wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność funkcjonariusza oraz wysokość wyrządzonej szkody.

Obciążenie odpowiedzialnością materialną wymaga więc ustalenia, iż to była konkretnie dana osoba, ewentualnie przez wykazanie, iż nie mogła być to żadna inna osoba, czego w niniejszej sprawie tutaj zabrakło.

Podkreślenia wymaga, iż strona powodowa wносиła jedynie o przesłuchanie świadka F., który to wniosek sąd uwzględnił. Z jego zeznań wynikało jednak, iż nie usunięto wszystkich wątpliwości. Strona powodowa nie zareagowała na to, nie wniosła o uzupełnienie materiału dowodowego w żaden sposób, a sąd nie widział podstaw do przeprowadzania dalszego postępowania dowodowego z urzędu w celu de facto rozszerzenia, uzupełnienia postępowania wyjaśniającego, które jednostka powinna przeprowadzić w toku postępowania wewnętrznego odnośnie ustalenia okoliczności szkody.

Strona powodowa była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w przeciwieństwie do pozwanego, zatem zastępowanie przez sąd inicjatywy dowodowej strony pozwanej stanowiłoby o naruszeniu zasady równości stron.

Aktywność sądu, nie może jednak prowadzić do zastępowania stron i samodzielnego budowania przez sąd podstawy faktycznej żądania oraz przejmowania powinności stron związanych ze zbieraniem materiału dowodowego. Oddalenie powództwa jako nieudowodnionego nie może więc uzasadniać zarzutu naruszenia art. 212 § 1 k.p.c. (wyrok SA w Warszawie z 11 czerwca 2015r., I ACa 1846/14, LEX nr 1771378. Zasadą postępowania cywilnego jest kontradiktoryjność, co wynika jasno z treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Działanie sądu z urzędu może mieć charakter wyjątkowy, uzasadniony szczególnymi okolicznościami sprawy, zwłaszcza nierównowagą procesową stron (wyrok SA w Katowicach z dnia 28 maja 2015r., I ACa 169/15, LEX nr 1753986

Reasumując powyższe w ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła, zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c., iż to właśnie pozwany dokonał przedmiotowego wpisu, a zatem nie można uznać, iż to J. R. jest obowiązany do naprawienia poniesionej przez Skarb Państwa – Komendę Wojewódzką Policji w G. szkody

Tymczasem w niniejszej sprawie to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania, że to z naruszenia obowiązków pozwanego wynikała szkoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo.

Na marginesie wskazać należy, iż strona powodowa powinna być oznaczona tak jak wskazano prawidłowo w pozwie – Skarb Państwa Komenda Wojewódzka Policji, nie zaś tylko Komenda Wojewódzka Policji w G. (jak w piśmie z k. 81). Nie ma bowiem do nich zastosowania art. 3 k.p.. Jak słusznie wskazał SN w uzasadnieniu do wyroku z 13 sierpnia 2013r., III PZP 4/13, sprawy o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy, zgodnie z art. 1 k.p.c., są sprawami cywilnymi w znaczeniu procesowym, a nie materialnym. Nie są bowiem sprawami ze stosunku pracy, tylko innymi sprawami, do których stosuje się przepisy tego Kodeksu z mocy ustaw szczególnych. Zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy. Nie wynika jednak z tego, że w tym przypadku zawsze znajduje zastosowanie przepis art. 460 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I PK 226/08, OSNP 2011 nr 3-4, poz. 33). W uzasadnieniu tym SN słusznie stwierdził, iż pomimo, że jednostki organizacyjne, w których zatrudnieni funkcjonariusze, nie są pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p. Przed wszystkim funkcjonariusz wykonuje swoje obowiązki w oparciu o służbowy stosunek zatrudnienia o charakterze administracyjnoprawnym. Nie jest więc pracownikiem. Na tej podstawie należało uznać, że zdolność sądowa przysługuje, zgodnie z art. 67 § 2 k.p.c., Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez organ jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, lub organ jednostki nadrzędnej.

Dodatkowo w sprawie zgodnie z art. 9 cytowanej ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy..., w razie wyrządzenia szkody osobie trzeciej przez funkcjonariusza przy wykonywaniu obowiązków służbowych, wyłącznie obowiązany do naprawienia szkody, na zasadach określonych przepisami Kodeksu cywilnego, jest Skarb Państwa reprezentowany przez organ **lub** jednostkę, o których mowa w art. 1 ust. 1, w których funkcjonariusz pełnił służbę w chwili wyrządzenia szkody., zaś zgodnie z ustępem 2 tegoż przepisu, funkcjonariusz ponosi przewidzianą w przepisach ustawy odpowiedzialność wobec Skarbu Państwa, który naprawił szkodę, Tu jednostką, która naprawił a szkodę, jest Komenda Wojewódzka Policji, zatem legitymowany czynnie w sprawie jest Skarb Państwa, Komenda Wojewódzka Policji.

O kosztach sądowych sąd nie orzekał, z uwagi na fakt, iż strona powodowa, przegrywająca sprawę, korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów.